

I. felvonás

A Tökéletes Bűntény

10. fejezet

A Birodalom
Győzelme

- Pompás! – törte meg Drake admirális érdes hangja a hosszú perceken át tartó csendet, a mély feszültséget, melyet az eléjük táruló űrűtközet ábrázata, jobban mondva kegyetlensége keltett. Még most, hosszú percek elteltével sem ért véget a halálos lézertűz mindent lesöprő áradata az egymásnak veselkedő felek közt. Sebesen cikáznak a vadászgépek, hasítják lomhán a rombolók az űr hidegét, hajtóműveik kékes ragyogása közepette. S hatalmas robbanások, megannyi lelket követelő lángfelhők töltik be a hídról kínálkozó látóteret, hol az egyik, hol a másik fél hajóinak merev burkából előtörve.

- Hogy mondja, uram? – fordította Pendergast a halál mezejéről az ősz hajú férfi felé szemeinek kíváncsi tekintetét. Bár jómaga is szívesen nézte végig a söpredékek pusztulását, ám az élményt megkeserítette a tudat, hogy oly sokba kerül mindez a Birodalom számára. Az ő kicsinyes, beteg játékából indult mindez, és lám, már is emberek ezrei, ha nem százezrei fizettek érte. Nem mással, mint a pusztaság életükkel.

- Ezek a zsoldosok, egyszerű népség, egy bűnszervezet által pénzelve és felszerelve. De mégis... – az admirális félbe szakította mondatát, hogy kizárólag az előtte ezernyi apró darabra hasadó agressorra összpontosíthassa a figyelmét, ahogyan tovatűnik az önmegsemmisítése által keltett robbanásban, egy interdicktor osztályú csillagrombolóval egyetemben. – Oroszlánként harcolnak, szervezett hadsereggént, mintsem csőcselékként.

- De milyen áron? Több hajónk veszett el a szektorban tizenöt perc alatt, mint a Birodalom fennállásának kezdete óta. Tisztelettel uram, de ez így nem mehet tovább. Azonnal véget kell vetni a csatának – ennek hallatán, Drake arcán nem az ilyen helyzetekben már megszokottnak tekinthető harag, hanem egy mosoly jelentkezett.

- Csakugyan, ezredes. Önnek jó érzéke van a dolgokhoz, remek admirális lesz belőle. Éppen csak nem érti az egész komplexitását. Ha a Fekete Nap ilyen erős, akkor nagyobb veszélyt jelent a Birodalomra nézve, mint az valaha is hittem. Ha most szétverjük őket, azzal semmit sem érünk, nem hosszútávon. Gyökerestül kell kiirtani a galaxis ilyesfajta, kártékony hajtásait – fejezte be mondandóját az admirális, majd a tiszték sokasága közül a létező legtávolabb eső felé fordította tekintetét. – A beszivárgóink elvégezték a feladatukat?

- Igen, uram. Az utolsó jeladót másodpercekkel ezelőtt helyezték el – közölte a tiszt közömbösen, ez nem az ő harca. Ő csak egy egyszerű eszköz a Birodalom számára, semmi több. Olyasvalami, melyből szinte kifogyhatatlanok a készletek.

- Akkor szóljanak az interdicktoroknak, hogy leállhatnak. Hadd fussanak a bolondok, amíg mi rendezzük a sorainkat és felkészülünk az ellentámadásra.

- Az ellentámadásra? Azt hittem, csak feltartjuk őket.

- Látja, ezredes. Önnek igen sokat kell még tanulnia, ha részese akar lenni a történelemnek. Mit gondol, mi fog történni, ha egyszer csak rájönnek, hogy szabad útjuk van hazafelé? – irányozta a még „csak” ezredes felé kérdését. Ekkorra Pendergast fejében szerencsére már összeállt a kép, így sikerrel vehette az akadályt.

- Visszamennek központjukra, és mivel számítanak rá, hogy követjük őket, szétszóródnak, a többi bázisuk felé, szerte a szektorban. Mi megvárjuk, amíg a

jeladóknak köszönhetően egy rakás bázisuk helyzetét sikerül behatárolnunk, aztán más admirálisok flottáival karöltve lecsapunk rájuk, és összezúzzuk őket.

- Valóban – bölintott egyik Drake, tőle teljesen szokatlan módon elismerőleg. Ám ez közel sem volt oly különös az ő szemszögéből nézve, hisz a mai naptól fogva élete legnagyobb diadalát köszönheti az ezredesnek. – Ám egyvalami elkerülte a figyelmét. Ha mindezt véghezviszem, belőlem moff le... – ekkor ismét félbe szakította mondandóját. Nem a csatamezőn egyre záporozó halál általa látott gyönyöre, sokkal inkább annak pusztta jelenlétének köszönhetően.

- Uram? – szólította meg a vérbefagyottan álló Draket az egyik tisztje.

- Ugye még nem szóltak az intredictoroknak? – közölte a férfi óvatosan kérdését, valósággal rettegve a választól. Hiszen, ha mégsem így van, s a Fekete Nap flottája még mindig szabad akaratából csatározik...

- De igen, minden hajó leállította a generátorait. A hiperűrben való haladás teljes mértékben zökkenőmentes, az ön utasításainak megfelelően – szakította félbe a parancsot korábban továbbító tiszt, értetlenül állva a kérdés előtt.

- Akkor baj van...

Még nem sejtette, hogy a zsoldosok rájöttek a tervére, vagy pedig egy merőben más, az új romboló alaprajzainak megszerzésére vonatkozó küldetésük még koránt sem ért a végéhez. Ám már legbelül sejtette: nincs olyan szerencséje, hogy a csatamezőn minden irányban záporozó halál további özönlése ne az utóbbi miatt történjen. S mikor az egyik ellenséges cirkáló hirtelen irányt váltott.

Egy csapásra beigazolódott feltételezése.

- Össztűz! Mindenáron lőjék le azt a hajót! – kiáltotta a kérdéses, a Marauder osztályt képviselő korvett felé mutatva, mely túl nagy volt ahhoz, hogy a vadászok sokasága leszedhesse, ám túl kicsi, hogy a zöldesen izzó lézernyalábok pusztító áradata még idejében végezhesse vele. Nem teljes egészében.

A híd talaja hirtelen megdőlni látszott, ahogyan Drake admirális hatalmas hajója, a Demolisher ráfordult az ellenséges, minden bizonnyal a Lázadástól lopott csillaghajóra, majd alaposan megsorozta lézereivel. S a kicsiny, de az átlagnál erősebb pajzsokkal felszerelt hajó ugyan bírta a strapát, de nem állhatta az mindörökké.

- Vonósugárra! – adta parancsba az admirális, következő mentőötletét, látván, hogy a marauder hamarosan átjut a blokádon, s akkor szabad útja lesz a létesítmény felé. Azonban elmaradt a tiszték bölintása, s a várva várt eredmény.

- Túl gyorsan halad, képtelenség befogni – közölte az egyik tiszt látszólag közömbösen. Ám ekkor Drake másik terve mégis csak működni ígérkezett. A Demolisher felé soha nem látott tempóban közelítő hajó elülső pajzsa ugyanis levált, utolsó csepp erejét is felemésztette az orrészbe becsapódó lézernyaláb, mely alighanem a roppant csillaghajó egyik ionágyújából érkezett. Hiszen már ekkor sem volt nehéz feladat eltalálni, mivel a tiszték sokasága a bevett gyakorlatnak megfelelően, enyhén megdöntötte a hajótestet, hogy ezáltal a hajótest oldalain sorakozó lövegek közül ne csak két, hanem mind a nyolc ágyú az agresszor vesztére törhessen. S most, elérkezett a pillanat, hogy mindez bekövetkezessen.

A másodpercekkel később meginduló, hevesen fénylő lézernyalábok pedig könnyű szerrel hasították keresztül a marauder orrészének fémes burkát, egy szempillantás alatt a pusztulás küszöbére juttatva a büszke hajót, s a lövegek már épp az utolsó lövések leadására készültek, amikor is Drake admirális nem várt meglepetésben részesült. Ugyanis egy szakasz vadászgép tört elő a semmiből, valósággal megostromolva a Demolishert, mely ugyan nem szenvedett komoly károkat a még időben érkező TIE vadászoknak köszönhetően, ám mikor ismét tiszta rálátásuk nyílhatott volna a törvényen kívüliek hajójára.

Az már rég megkezdte zuhanását Taris felszínére.

A Fekete Nap terve minden bizonnyal az volt, hogy a flotta teljes támogatásával, viszonylag sértetlenül juttatják át a hajót, ám a kétszeres túlerőben lévő birodalmi flottának köszönhetően ez már az első perctől fogva ellehetetlenedett. S a marauder átjutott ugyan, de túl súlyos sérüléseket szenvedett ahhoz, hogy leszállhasson. A gravitációs motorok csak addig a pillanatig bírták kellőképpen fékezni a hajót, míg az a planéta ózondús légkörébe nem ereszkedett, aztán zuhanni kezdett.

Meglepő módon – vagy tán a „*Minél több Kárt a Birodalomnak*” elv alapján – épp a tervrajzokat őrző létesítmény felé tolta magát az utolsó erejéből egyre haldokló hajtóműve, majd egyenesen a központi épület előterébe csapódott, s nem volt, mi ennek gátat szabhatott volna. A hatalmas lángözön, és minden lehetséges irányba záporozó roncsdarabok láttán sokan elkönnyvelték volna, hogy senki sem élhette túl ezt a robbanást. S igazuk is volt egy bizonyos tekintetben, ugyanis a klónok sokasága közül csak kevesen maradtak életben. A főépületben tartózkodók kivételével.

A hatalmas, megerősített ötvözetből készülő épület tornya ugyan ledőlt, valamint számos helyen beszakadt fémes burka, ám a tervrajzokat őrző helyiség kiállta a strapát. Erre tervezték, ezen keserű pillanatra készítették, hogy még akkor is megmaradjon, mikor maga a létesítmény romokban hever már.

A katasztrófális erejű becsapódást senki sem láthatta előre, az erőhasználók legjobbainak kivételével. Jaris már másodpercekkel előre látta mindezt, érezte, hogy rövidesen minden romba dől körülötte, mielőtt még a klónok sokasága megkezdhetné a kivégzésüket – elvégre már letették a fegyvert, tehát már foglyoknak számítottak. S most, mikor heves lángcsóvák és iszonyatos rengések hasítottak keresztül a helyiség falain, könnyű szerrel kapta fel a sima talajról a fénykarját. Szinte már epekedve várta, hogy ismételten a birodalmiak közé hasíthasson annak vörösesen izzó pengéjével. De egyvalami elkerülte a figyelmét.

Csak annyit sugallt neki az Erő, hogy bármi is történjék a marauder sebes halálrohamának végeztével, ők a kicsiny szobában még biztonságban lesznek, de fogalma sem volt arról, mi történik a környező helyiségekkel, folyosókkal, s csarnokokkal. Azok minden, az Erő néma kiáltásaihoz kötött optimizmusából fakadó várakozásával ellentétben úgy omlottak le a bejárat felőli részen, mintha csak egy túlméretezett kártyavár lapjai lennének. A közel ötven szintes épület teljesen összeomlott, egészen a helyiség, s még az előtte húzódó folyosó néhány négyzetméteréig – csupán innen kezdődtek a megerősített részek.

A nyitott ajtókon eddig beözönlő, most már tehetetlenül alább hulló katonák helyét pedig fullasztó füst, s irdatlan hőséget sugárzó lángok vették át, melyektől semmi sem nyújthatott megfelelő védelmet. A sötét, gomolygó gázrengeteg teljesen elborította a helyiséget, olyannyira, hogy még a klónok sem láthattak rajta keresztül, ahogyan hőseink sem, legalábbis a fénykard híján lévők nem.

A szoba lehetett bármily sötét, levegője lehetett bármily halálos, a három fényszablya pengéjét nem lehetett nem észrevenni. Bár a rohamosztagosok nem láthatták a tulajdonosaikat, de a vörös, lilás és zöldes fények láttán még a hülye is képes volt meghatározni az ellenség helyzetét, majd feléjük fordítani a lézerkarabélyának rideg csövét. A koromfekete levegőnek köszönhetően ez mindennek számított, csak épp tiszta rálátásnak nem, ennek ellenére a 392-es légió harcosai – minden szempontból embertelen, ám mégis eredményes kiképzésüknek köszönhetően – könnyű szerrel hozták a Birodalom katonáitól már megszokott találati arányt, de bár ne tették volna.

Egy ügyes fénykard forgató még ilyen viszonyok között is képes visszapattintani a felé zúdított lézereket, különösen Sigil, ki egykoron a második otthonaként tekintett a sötétségre. Nem meglepő módon, elsőként ő unta meg először az E-11-es sugárvetőkből ontott lövedékek pontos, ám az ellenség számának köszönhetően kilátástalan visszaverését. Néhány ívelt kardmozdulatot követően megindult a legközelebről látszó torkolattűz felé, majd egy jókora ugrással vetette magát a klónok már megfogyatkozott sokasága közé.

Hamar kettészelte a birodalmit, ki elé érkezett, aztán egy újabb heves karmozdulattal fejezte le a mellette állót, csak azért, hogy szembesülhessen a keresztűz hátrányaival. Ventrisnek sok időbe telt ugyan, de végül maga is bekapcsolódhatott a mind hevesebben dúló küzdelembe, akaratlanul is a férfi háta felé irányozva lövéseit. Társai még nem sejtik, de eddig azért nem lőtt, s nem csinált látszólag semmit sem, mert képtelen volt itt hagyni a tervrajzokat, melyek mostanra a bájos öltözetének egyik zsebében hevernek, egy adattárolón – az arról a számítógépre feljutó vírus ekkorra már minden létező adatot kitörölt onnan, ezért már a lány az új romboló terveinek egyedüli birtokosa.

Már ha túléli mindezt.

Néhány percnyi heves csatározást követően elfogytak a helyiségben, valamint a környező folyosókon maradt klónok, de alulról, a leomlott részekben lábaik kemény támaszára lelve egy kisebb hadsereg próbálta a másvilágra küldeni a hőseinket. A zord látási viszonyoknak, s a vörös lézernyalábok által sűrűn megtört lángnyelveknek köszönhetően Leana csak nehezen vette ki a folyó maradványait a már leomlott részekről elválasztó, közel húsz méteres szakadékot.

S majdnem le is bucskázott onnan, ha Mira nem kap utána vékony karjával, szó szerint visszarántva őt a biztos halálból. Az ifjú majdnem Jedi tanonc sokkal inkább tárai életét próbálta óvni, mintsem az ellenséges katonákat mészárolni, Sigillel szöges ellentétben, s kettejük közt Fenn képezte az átmenetet. Neki nem okozott gondot a

vérontás, ezért koránt sem próbálta visszafojtani harctudását. Ha lehetősége nyílt a 392-es légió bármely harcosának megölésére, nem habozott élni a lehetőséggel. Ugyanakkor nem akarta büszkén dédelgetett legénysége egy újabb tagját elveszteni, – Selene igenis annak számított, bármily súlyos is volt vétsége, ezt még ő sem tagadhatja meg tőle – különösen Mirát nem.

Ezért számos esetben lemondott az ellenség soraiban végzendő további pusztítás lehetőségéről, hogy társai hátát fedezhesse.

A folytonos küzdelem kimerítő volt ugyan, de hőseink a három fénykardnak köszönhetően nem voltak különösebb életveszélyben, míg a kardforgatók kellőképpen koncentráltak az Erőre, és Ventris ügyesen megbújt azok szilárd, mégis kecsesen suhanó oltalma alatt. Egészen, míg tankok moraja nem hallatszott a távolból, majd három jókora duraacélszörnyeteg rajzolódott ki az apró csapat meglepett pillantásai előtt. A három lábon komótosan lépegető, szürkés harcjárművek csövein tisztán látszott, hogy azok lövedékeit képtelenség fénykarddal, vagy bármi mással hárítani.

A túlélés egyetlen módja az, ha az ember félreugrik a lézer elől, ám ez a lehetetlennel határos feladat a csapatunk lábai alatt húzódó, vékony talajrészben, mely a helyén maradt a becsapódást követően. Az első lövés nem váratott sokat magára, a középső lépegető főlövegéből indult végzetes útjára, majd csapódott a fennmaradt épületrész szélébe, ahol eddig Sigil próbált egyensúlyozni, éles kardmozdulatai közepette. A férfi nem várta ki keserű végét, mindig is saját kezében akarta tartani a sorsát. De sem hátra, sem oldalra nem léphetett, a kellő távolságra biztosan nem.

Közvetlenül a becsapódás pillanatát megelőzően előre vetette magát, átrepülve a vörösesen izzó lézernyaláb felett, melynek becsapódásától és irdatlan hőjétől lángra kapott barna köpenye. A húsz méteres zuhanást követően kénytelen volt megválni attól, miközben az átforrósodott talajra érkezett. Nem lelkesedett az ötletért, miszerint idelent már egyedül kell szembenéznie a lehengerlő túlerővel, ám mégis örült, hisz mindenki más sértetlenül úszta meg az esetet, odafent. Ő bármennyire is küzdött, szelte ketté ellenfeleit fénykardja lilásan izzó pengéjével, nem szabhatott gátat a lépegetők további lövéseinek.

Szerencsére, s legnagyobb meglepetésére már nem is kellett.

A Reaver eddig odafent körözött, Fenn jelére várva, hogy kihozhassa hőseinket. S igaz, az még nem érkezett meg, Carlos az elsőprő erejű becsapódás láttán azonnal a segítségükre indult, de csak mostanra navigálhatott ide a mindent előzőnlő füstfelhők és lángcsóvák tengerében. Az ilyenkor megszokott módon, lenyitott rámpával manőverezte a gépet az épület maradványi felé, mindössze fél méterre megállítva gépét a leszakadt folyosó félbe hasadt fémlemezeitől.

Tudomásul véve, hogy már nincs közelebb, Leana finoman átszökellt a biztonságot jelentő fedélzetre, elvégre nála voltak a tervek, tehát az ő élete volt a legértékesebb. Másodikként Mira ért át, könnyű szerrel bevetve magát a hajótestbe. Fenn még vetett egy pillantást az odalent hevesen hadakozó Sigilre, majd jómaga is a hajóra sietett. Dahn azonnal emelni kezdte a Reavert, tudta, hogy azok a lépegetők könnyű szerrel keresztülülhetnek szeretett úralkalmatosságuk fémes burkolatát.

- Mit csinálsz?! – csattant fel Jaris idegesen, nem hagynak hátra még egy embert. – Ereszkedj lejjebb, az öreg még odalent van!

- Akkor mind meghalunk, azok az AT-AP-k szitává lyuggatnak minket! – ekkor a férfi baljós feltevését megerősítendő, az egyik bestia lövése éles szögben csapódott a hajótestbe. A kisebb földrengést eredményező becsapódást a pajzs felfogta ugyan, de csak rengeteg értékes energia árán, melyből nem dúskáltak túlzottan a blokádtörését követően. Most már még inkább nem.

Odalent Sigil érezte, miről zajlik a beszélgetés, miközben az egyik klón koponyáját segítette lejjebb úgy százhatvan centivel egy haragos kardcsapás segítségével. Innen tiszta rálátása nyílt az birodalmaik hatalmas túlerejére, tudta, hogy az Reaver túlélési esélyi odalent sem túl rózsásak, hát még, ha ide, a lángtengerbe ereszkedne.

- Menjetek már! Nem tudom örökké lefoglalni őket! – harsogta torka szakattából, s továbbította az Erő segítségével, hogy társai biztosan vehessék üzenetét, s egyben utolsó kívánságát. S nagy kő esett le egykor még kőbefagyott szívéről, mikor a Jaris hajója a magasba emelkedett, hogy mihamarabb beléphessen a hiperűrbe.

Ő nem panaszkodhat, ötvenhat évet élt eddig, s a kor igencsak megtörte már. Volt része jóban és rosszban is, állt a Jedi és a Sith oldalán egyaránt. S meglehet, olyan szörnyű dolgokat követett el a benne lakozó démon, maga a sötét oldal mindenkiben lakozó megtestesítője szavát követve, melyeket mestere utolsó szavai:

„Szeretlek, bármit is tettél, teszel. Én megbocsájtok érte...” – nélkül sosem dolgozhatott volna fel. Mégis megvalósította álmait, beteljesítette végzetét. Volt tanítványa, nem is egy, kik még mindig élnek, tovább hordozva örökségét, akárcsak azon személyek, kik életükkel tartoznak neki. Ezért bármily keserűnek is látja a saját ösvényének végét, tudja, sokan nem osztozhattak oly jelentős, és hossza életútban, mint ő. Ezért ha nehezen is, de elfogadta végzetét.

- *Eljött a te időd, testvérem* – közölte a benne lakozó, feneketlen gyomrú vadállat felé fordulva a gondolatainak szövevényes ösvényében, ki eddig minden, ehhez hasonló helyzetben szívesen vette át a gyeplőt, hogy ismét megmenthesse életét. Mindig is hozzá fordult az ilyen helyzetekben, csak egyetlen probléma volt:

Innen már nem juthatott ki, senki sem.

- *Nem lesz egyszerű dolguk, erről kezeskedem* – hallatszott a sith szava a férfi tudatában, majd sárgásan ragyogtak fel Sigil szemei a harag sárgás tüze által. A felé minden irányból cikázó lézernyalábok közepette megváltoztak kardmozdulatai, sokkalta agresszívabbá lettek. S végül, mikor már minden elveszettnek látszott, szikrák törtek elő az ujjáiból. Oly hevesen, mint még soha életében.

Ám még ez sem volt elég, nem ekkorra túlerővel. Hiába záporozott már a szélrózsa minden fokán a kegyetlen halál, ez a csata eldöntetett. A 392-es légió több száz harcosa, s harcjárműve, valamint az égből folyamatosan érkező klónok özöne, egyetlen férfi ellenében. Egy másodpercre sem volt kérdés a végkifejlet...

Ekkorra a Reaver már messze járt Taris ételtel teli világától, egyelőre még céltalanul száguldva a kozmosz végtelenében. Maga a hiperűr nem volt érdekes, vagy bármely tekintetben is állandó tartózkodási hely, de legalább biztonságot nyújtott hőseinknek,

míg el nem döntötték, hogy mi tévők legyenek. Jelenleg a legénység valamennyi tagja a társalgóban áll, – a hajó robotpilótával ment – tüzetesen felmérve a helyiség közepére kivetített romboló roppant hajótestének a holografikus rajzát.

Azon töprengve, hogy *megérte-e?*

- Jó ember volt – törte meg a búval, s keserűséggel teli csendet Ventris. Ebből a szemszögből már merőben más képet kapott Sigilről, kit életében nem tartott valami sokra, s leginkább csak kényszerből működött együtt vele. Halottaiban már valóságos hősként ünnepezt. Épp, ahogyan a hozzá hasonlók jönnek ár a hasonló helyzetekben, hogy mit is veszítettek.

- Igaza volt, onnan nem jöhettünk ki mindannyian, nem élve – tette hozzá Mira, a padlóra eresztve könnyes szemeit. Bár megvoltak a maga aggályai és volt, hogy kellemetlen tréfákat űzött vele, mindig is egy mentorként tekintett rá. Halála előtt azt hitte, ilyen ember nem lehet a mestere, ám már belátta, hogy mekkorát tévedett. Hiszen délcegen, s önzetlenül távozott az élők közül.

De mi a legfontosabb erény, mindközül: becsülettel.

- Valóban, ezért is kel megtennünk valamit, mielőtt hátrahagynánk az emlékét. Gondoskodnunk kell róla, hogy ez a terv a megfelelő kezekbe kerüljön. Olyan emberek közé, akik a szerkezeti leírás segítségével mérhetetlen károkat tehetnek a Birodalomban, méghozzá a jó, a szabadság nevében.

- Hogy mi van? – pillantott felé Ventris meglepetten.

- Felkeressük a Lázadást!

Taris, fél órával később:

Hatalmas, még mindig hevesen lángoló roncsok úsztak mindenfelé a rideg mindenségben. Akadt köztük számos keldabe, aggressor és victory cirkáló roncsa, nem egy csillagrombolóval egyetemben. Legtöbbjük azonban közönséges TIE, rihkxyrk vadászgépek, meglovasított X, A, és Y szárnyúak izzó maradványaiból maradt hátra. Drake admirális monumentális csatája katasztrófába torkollott a mindent és mindenkit felemészteni kívánó dicsvágyának köszönhetően.

A Fekete Nap hajói még idejében észrevették a jeladókat, s csodával határos módon egyetlen hajójuk sem hagyta el a csatamezőt, szertefosztatva a férfi álmait az előléptetéséről. Az admirálisét, ki most dermedten figyeli a Demolisher hídjáról a roppant csatamezőt, melyen az imént bolondot csináltak belőle.

- Uram, Darth Vader szeretne beszélni önnel, az egyes holoteremben – törte meg a kommunikációs tiszt a hosszú percek óta tartó, ádáz csendet. Drake vett egy mély levegőt, majd megfordult, s nehéz léptekkel indult a híd túlsó vége felé. És szégyenmenete alatt az érdes hangja még egyszer – tán utoljára – megtörte az ismét kibontakozó csendet, mielőtt Pendergast ezredes megtehetette volna ugyanezt.

- Elvesztettük a flotta háromnegyedét, a kutatóállomás romokban, a rendszerből kivezető hiperugrások híján már sosem tudjuk meg honnan jött az ellenség, és ami a legszebb: ez a Jaris kivágta a beépített emberünket a légszilipen, – abból a magasságból nem láthatták, hogy Selene a rámpa felől zuhant alá a mélybe – aztán ellopta a galaxis legféltettebben őrzött tervrajzát. Nem szükséges emlékeztetned rá.

- Uram, ha ezt elmondja, Vader Nagyúr azonnal megöli. Szerintem...
- Szerintem a mai napon a Birodalom elsőprő győzelmet aratott – vágott bele az admirális az idős férfi mondandójába. – Eltapostuk a Tarisra támadó erőket, akár a férgeket. A veszteségek ugyan súlyosak, ám csekély ár ez a győzelemért. A kutatóállomást ostrom alá vette az ellenség, de még idejében sikerült megállítanunk, és megölnünk Fennt és az embereit, melynek következményeképp a beszivárgónk sajnálatos módon életét veszítette. Szerintem minden a legnagyobb rendben van, a tervrajzok pedig továbbra is a legszigorúbb birodalmi ellenőrzés alatt állnak, melyet Vader valaha is óhajthat. Elég érthetően fogalmaztam?
- De uram... nincsenek meg a tervrajzok, a csempészeknél van az utolsó másolat. És ők már messze járnak innen – felelte Pendergast kételkedve a tervében.
- Igen, náluk vannak, egyelőre. De, ha tartja a száját az eset kapcsán, „*admirális*”, akkor nem jut a Nagyúr szeméi elé a hír, miszerint ön pénzt fogadott el a Fekete Naptól. Ráadásul, mire az a sith csak megsejtheti ezt a kis füllentést, Jaris már rég halott lesz, a tervrajzokat pedig visszaszerezzük. Erről kezeskedem...

Vége

Az I. felvonásnak.

Meghatározatlan idejű szünet
következik...